

Dvije pjesme o dva grada

OMER Ć. IBRAHIMAGIĆ

.....

SOKO-GRAD

Šipurci navukoše crvene halje rad podnevnog
Sunca, džanarike u čivit obučene.

Uresi su na granama.

Kantarija bujala, pa lica sjajila i osmijehe vraćala.

Mirišel bejturan il miloduh, ne znam.

Nešto jest, a šta je-neko zna.

Kuće su, oko kule sadjevene, mjesto načinile.

Brbore Ilidža i Sokoluša, graju djece tišaju, strah
me-tvrđavu će potkopat.

Čovjek bi slušajući ih, pomislio-mamene vode, a
ne tek potoci.

Od uvira i strasnog poljupca, ko Sokolušu ih
vabe.

Kroz Mehmedovu avliju, kraj djeteta mu bjelokosog,
na kulu se uspinjemo.

Mehmedu na oku, s Mehmedom i Mehmedalijom
penjem se.

Tražimo mjesto nemani što vatru je bljuvala.

Nigdje ale.

Malo toga je preživjelo. Haman se zanedalo.

"Trudnu su ženu u kulu uzidali!"- predanje je s ko-
ljena na koljeno išlo.

I od usta do usta.

Pa i u ovaj naš vakat, dojiše vehte i prsa slabih na-
stružu bijela kamena s kule,
s vodom ga ispijajući.

Mlijeko im, kazuju, poslije samo nadolazi.

Kunu se da je tako i nikako više. Vallahi billahi!

Od Ilidže mi se pričini da ker reži, Sokoluša po-
put mačka prede.

Ker zalaja, mačka pobježe, a slavuj prhnu.

Ostaše dva stuba nazidana pa razjedena, ko dva
svata, rakijom naherena.

To dva bega ostarjela, dva šereta zamišljena, pre-
kabuliše i nama.

Pravo u Mehmedovu avliju, kraj sina mu bjelokosog,
s kule sićemo.

Mehmedu pod okom, s Mehmedom i Mehmedalijom,
dolje ću.

Od sokola, baš za terzijana,

tek bijela perka je ostala.

DREVNI SREBRNIČKI GRAD

Ljeskati se na jesenjem Suncu, to mu je zadatak.

Nemušt govori tišinom, i star, kroz napukline,
mladost luči.

S visine nizinu porasta, kamenit, a topao i
mehak.

Paljen i popravljan, ništen i ponovno rađan.
Šiban, i jarom i vjetrom, kršen-neskršen.
Vrijeme kao da nije znalo da je stalo.

Oduziman pa vraćan.
Ostavljan na mjestu svom
I nalažen na mjestu istom.
Stojao da bi se napostojao.

Trenutak mu ne znači ništa, al postara ga na hiljade njih.
Ktitor vremena odstoja log, danas, jučer
nastavlja.

Kule mu nagriza vlaga, sjene mu se smanjuju, kao da ih nema.
Zaboravljeno Tvrtkovo blago, ipak, negdje drijema.

Nije se taj uzoholio, primirio se tek, da crpili ga ne bi.
Kroz godine se zatvorio u se, da jednom otvoren postane.

Neimar mu, ako je vjerovati, nanijetio da dugo poživi.
Tako i bi.

